

sedda isse ommast norest põlwest. Zummal andko mo õnsa issale kallist hingamist, temma mõistis nisuggust asja lapsle õpetada."

„Peale sedda on weel tähhele panna: „waesid innimesi teiste waestele andma õppetada, on hopis ennam wäärt, kui neile tuimalt isse anda; ehk, mis seddasamma tähhendab: õnsam on anda, kui wõtta. Kui palju head on sellega tehtud, kui meie norest põlwest sadik sedda tõdde laste süddamesse istutame, et ükski innimenne, kui tal terwis kã, ni waene ei olle, et ta ka ommast kohhast teise waesele ei wõiks head tehha. — Usu mind, sõbber, sesinane laste luggu teggi mind tuhhat murret ja waewa, mis mind muido litsuwad, unnustama ja jalge alla tallama.“ Nenda rãfis Rustaw ning ta nõggo lõi jälle punnetama. Mo südda lõks ka lahkemaks ja rõõmsaks. Ka Anna olli tulnud ning waggusi pealt fulanud. Minna agga ei wõinud muud teh-

ha, kui hakkasin Rustawi pãhhã finni ja andsin temmale suud, et tubba plaksus, nõldes: kedda Zummal koolmeistriks panneb, sellele annab temma ka koolmeistri süddant ja mõistust, nago sulle!“ Rõstas andis nõõd Annale kãt, tõmbas tedda omma rinna wasto ja kuiwatas suandmissõega ta wimast pissarat silmast. „Anna mulle andeks, Rustaw,“ ütles Anna, „ma ei tahha sind mitte ennam omma silmapissaratega kurwastada.“ —

„Kannata, mo armas Anna,“ ütles Rustaw, „aega mõda lähhãb ning peab keif parremaks minnema. Ka meie Festirahwal tulleb tund, kus nemmad õrratundwad, et keige puduste seast koliõppetusse pudus neile keige suremat kahjo teeb. Ka nemmad sawad wimaks arro, et hea kool kullas on nisamma tarwis, kui hea kaew õue peal, kus rõhkeste ja selge wessi sees. Siis tullewad ka need pãwad, kus koolmeistrid ennam tulest ei pea ellama egga teiste lapsi kaswatades ommade pãrrast mures ollema.“ —